

lede Opmærksomheden paa Nødvendigheden af, at der træffes Bestemmelser i saa Henseende.

Det foreliggende Lovforslag indeholder dernæst Bestemmelser sigtende til i nogen Grad at indskrænke Lyst- og Sportsjagten. Det er jo en Sag, som i denne Tid drøftes meget, men praktisk set er det vel vanskeligt at gribe ind i dette Forhold. Vi har foreslaaet at forbyde Børn og unge Mennesker under 18 Aar at udøve eller deltage i Jagt. Det er jo bekendt, at Børn f. Eks. bruges til Klapjagter, naar de høje Herrer er ude at forlyste sig i Fællesskab med at klappe Vildt ned, og visse Blade er jo stolte ved at kunne meddele, hvor mange Hundrede Dyr den enkelte har nedlagt. Jeg forstaaer saa godt de Mennesker, der føler sig oprørt over det Massemyrderi, der paa den Maade drives som Fornøjelse, og jeg tror, at jeg bedst kan udtrykke Forslagsstillernes Følelse i saa Henseende ved at citere nogle Ord, som Dr. Georg Brandes for ganske nylig har brugt i en Udtalelse til „Politiken“ om Lyst- og Sportsjagt. Jeg synes, at disse Ord fortjener at indføres i Rigsdagstidende, og jeg haaber, at den ærede Formand vil tillade mig at oplæse dem, det er kun ganske kort: „Jeg ved“, siger han, „at det er nødvendigt og berettiget at udrydde skadelige Dyr og — saa smerteløst som muligt — at dræbe Dyr, der tjener Mennesket til Næring. Men jeg har hele mit Liv undret mig over, at Mænd og Kvinder uden at skænke Vildtets Dødsangst og Kvaler en Tanke betragter Jagt som en ædel Forlystelse, en nobel Passion. Det er en ren Atavisme; Grusomheden har i lange Tider skænket Menneskeheden dens heftigste Nydelser; kun er denne Atavisme tilsat med sløv Ligeegyldighed for, hvad et Væsen lider, der i Rang staaer under Mennesket. Saaledes siger den italienske Menigmand, naar han mishandler Æsler og Heste: Non sono christiani (De er ikke Kristne).“ Vi Forslagsstillere betragter som sagt Lyst- og Sportsjagten ud fra samme Synspunkt, og vi har i dette Lovforslag indsat Bestemmelser, som i nogen Grad hemmer den overhaandtagende Lyst blandt Menneskene til ved saadan Jagt at paaføre Dyr Lidelser. Vi foreslaar ogsaa, at Parforcejagt bliver forbudt. Det kan nok være, at der ikke her i Landet er saa store Jagtstrækninger, som er nødvendige til at foretage Parforcejagt. Jeg ved, at man i sin Tid paa Frijsenborg har forsøgt at etablere Parforcejagt, men derovre forsøger man jo saa meget uden Held, og det er

heller ikke givet, at man i Fremtiden vil kunne etablere en saadan Jagt, som jo er det forfærdeligste Dyrplageri, som overhovedet eksisterer. Men under alle Omstændigheder finder vi, at det for en Sikkerheds Skyld er rigtigt at indsætte i Lovforslaget en Bestemmelse, der forbyder Parforcejagt.

Det bestemmes endvidere, at Jagt ikke maa udøves af Personer, der er straffede for grov Mishandling af Dyr, samt at den, der paa egen Jagtgrund har saaret Vildt, der falder paa anden Mands Jagtgrund, er forpligtet til hurtigst muligt at dræbe det. Efter den gældende Jagtlov har man ikke Lov til at gaa hen og give Dyret Naadestødet; fordi det er faldet inde paa en anden Mands Grund, skal det maaske ligge og pines ihjel. I øvrigt har vi selvfølgelig ikke i særlig Grad beskæftiget os med at revidere Jagtloven, bortset fra et enkelt Sted, som jeg senere skal komme til. Det forbydes endvidere Børn at deltage i Fuglefangst og Borttagelse af Æg. Det forekommer mig uforsvarligt af Sogneraad og Landboforeninger at udsætte Belønninger ogsaa til Børn for Udryddelsen af Spurve. Denne Udryddelse af Spurve ved Børn fører til en almindelig Forfølgelse af alle mulige Sangfugle, til Udplyndring af Reder og til, at Børnene bliver onde mod Fugle. Der er udlovet 2 Øre for Spurve, 1 Øre for Unger og 1/2 Øre for Æg. Nu er det jo saaledes, at Spurvenes Udbredelse for en væsentlig Del har sin Grund i, at vi saa godt som helt har befriet dem for deres naturlige Fjende, Spurvehøgen, der har en mageløs Færdighed i at slaa ned paa sit Bytte. Det er Følgen af paa kunstig Maade at gribe ind i Naturens Husholdning. I det hele er det sørgeligt at se, hvorledes vor Rovfuglefauna efterhaanden er blevet udryddet, vel først og fremmest paa Grund af vor mangelfulde Jagtlovgivning. Fra mange Egne læser man ogsaa Klager over, at Børn, uanstastede af Forældre og Øvrighed, udrydder Sangfugle. Øvrigheden har ikke nogen Bestemmelse at holde sig til, den griber derfor ikke ind, og man har mangfoldige Eksempler paa, hvorledes selv i de mest aabenbare Tilfælde Øvrigheden har ladet Naade gaa for Ret. Jeg synes, at intet er saa trist at tænke sig, som at Mennesket selv skaber Forstyrrelse og Disharmoni i Fugleverdenen, denne Fugleverden, der forskønner os alle Opholdet i Mark og Skov, og uden hvilken Naturen vilde være ligesom død for os. I Skolen